

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκυκλιωμένον ὑπὸ τοῦ Ἑπιμελητοῦ τῆς Παιδείας ὡς ἐλευθέρου ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ δραχμαὶ 100. Ἐξέ-
μηνα δραχ. 55. Τρίμηνα δραχ. 30.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγύπτου γρόσια διατηρ. 50,
Ἀμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ἄλλων ἐν γέ-
νει τῶν ἑλλων Κρατῶν σελίνια 10.
Ἐξέμνητοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, εἰς αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην εἰσδημιῶσε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ἰθάκη Ἐκδοτῆς ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 43ος

Ἀθήναι, 4 Ἰουλίου 1936

Ἔτος 58ον.—Ἀριθ. 31

ΟΙ ΕΞΩΦΡΕΝΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΠΙΤΡΟΥ ΑΝΤΙΦΕΡ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Στὰ πόδια αὐτοῦ τοῦ βράχου με-
τὸ μονόγραμμα περιμένε θαμμένος ὁ
θησαυρός, τριανταεὺς τώρα χρόνια,
νάρθουν νὰ τὸν ξεθάψουν.

Ἀμέσιως ὁ λαστός χτύπησε τὴν
πέτρα ποῦ ἔγινε κόμματι.

Ἐπειτα ἡ δικέλλα τοῦ Ζιλδα ἐ-
σάρωσε αὐτὰ τὰ συντρίμια τῆς πέ-
τρας καὶ τοῦ τοιμέντου. Ἡ τρύπα με-
γάλωνε, ὁ λάκκος ἀνάγε, οἱ καρδιές
χτυποῦσαν δυνατά, περιμένοντας τὸ
τελευταῖο χτύπημα ποῦ θὰ ἔκανε νά-
ναβλύσῃ ἡ πηγὴ τοῦ χρυσοῦ.

Ἐξακολουθοῦσαν νὰ σκάβουν, ἀλ-
λὰ τὰ βάρηλα δὲν φαίνονταν. Ὁ
Καμύλκ, γιὰ νὰ τὰ ἐξασφαλίσῃ, θὰ
τὰ εἶχε θάψῃ βαθιά. Καλὰ εἶχε
κάμει. Τί ἐπέπραξε, ἂν ἔπρεπε νὰ
κοπιᾶσουν τώρα λίγο περισσότερο;

Ἄξαφνα, ἀκούσθηκε ἕνας κρότος
μεταλλικός. Τί νᾶταν αὐτὸ ποῦ χτυ-
ποῦσε τώρα ὁ λαστός; Ὁ καπετάν-
Ἀντιφέρ ἐσκύψε στὴν τρύπα, ἔχωσε
μέσα τὸ κεφάλι του καὶ τὰ χέρια του
ἐψάχναν ἀπληροτα.

Σηκώθηκε μετὰ μάτια γουρλωμέ-
να. Κρατοῦσε ἕνα μικρὸ μετάλλιο
κουτὶ τετράγωνο, ποῦ κάθε του πλευ-
ρὰ θᾶταν ὡς δέκα πόντους.

Τὸ κοίταξαν ὅλοι μετὰ ἀπορία καὶ ἀ-
πογοήτευση. Καὶ ὁ Ζιλδας διερμη-
γεύοντας τὴ γενικὴ σκέψη, φώναξε:
— Αὐτὸ δὲν πιστεύω νάχη μέσα
ἐκατὸ ἑκατομμύρια, τί διάβολο!

— Σιωπὴ! ἐδρλιασε ὁ Ἀντιφέρ.

Καὶ ξανάσκυψε στὴν τρύπα, μὴ-
πως ἀνακαλύψῃ καὶ τὰ βάρηλα.

Τοῦ κάκου! Σ' ἐκεῖνο τὸ μέρος, σ'
ἐκεῖνο τὸ λάκκο, δὲν ὑπᾶρχε τίποτε
ἄλλο ἀπὸ τὸ μικρὸ μετάλλιο κουτὶ,
ποῦ τὸ σκέπασμά του εἶχε ἀνάγλυφο
τὸ διπλὸ Κ τοῦ Καμύλκ.

Ἦταν ἀστειό, φάρσα, κοροϊβία;

Ἄλλὰ γιὰ ποῦ λόγῳ ὁ ζάπλοτο
Αἰγύπτιος θάπαιζε τόσο σκληρὸ παι-
χνίδι στὸν εὐεργέτη του, στὸ σωτήρα
του, τὸν Θωμᾶ Ἀντιφέρ, ἀναγκάζον-
τάς τον — αὐτὸν ἢ τὸ γιό του — νὰ
κάμῃ ἕνα τόσο μεγάλο ταξίδι γιὰ νὰ
βάλῃ στὸ χεῖρ ἐκεῖνο τὸ κουτὶ;
Ἄδύνατο! Τὸ κουτὶ θὰ περιεῖχε

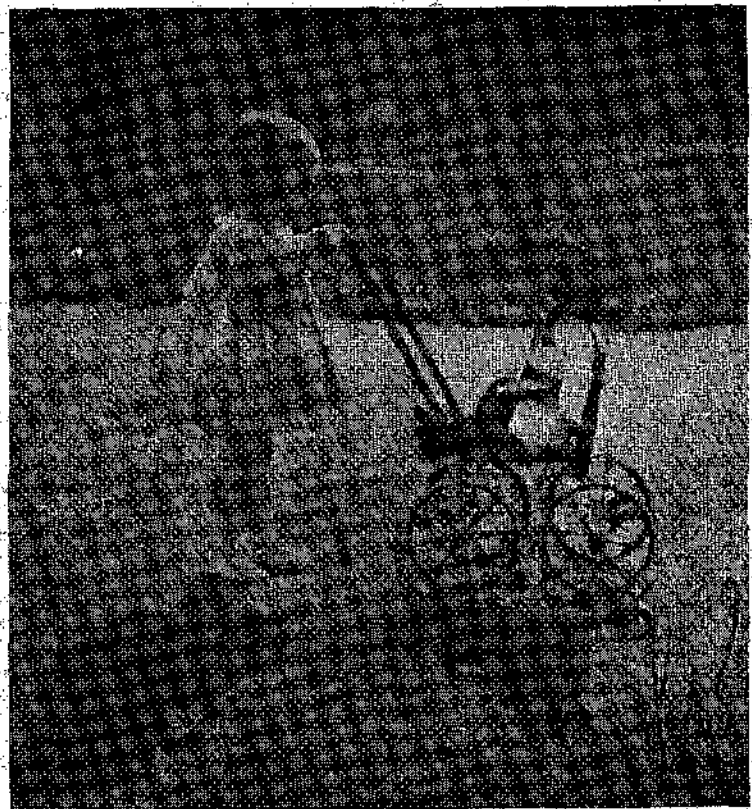
κάτι σπουδαῖο. Ἐπρεπε νὰ τὸ ἀνοί-
ξουν γιὰ νὰ ἴδουν.

Παράφορος πάντα, μὰ ξεχωριστὰ
τὴ στιγμὴ ἐκείνη, τοῦ ἔδωσε μὲ μὲ
τὸ λαστό, καθὼς ἦταν χάμω, καὶ τὸ
ἐσπασε. Ἐνα χαρτὶ πετάχθηκε ἀπὸ
μέσα.

Ἦταν μιά περγαμηνή, κιτρινωμέ-
νη ἀπ' τὸν καιρὸ, ποῦ ἔγραψε λίγα
λόγια γαλλικά—δυσ-τρεῖς ἀράδες—
ἀρκετὰ εὐανάγνωστα ἄκομα.

Ὁ Ἀντιφέρ τὴ σήκωσε καὶ, ξε-

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Τὴ βλέπετε αὐτὴ τὴ Μισσαπέικα ποῦ κάνει περίπατο τῆς κοῦκλας τῆς. Εἶναι ἡ μικροῦλα
πριγκίπισσα Μαργαρίτα, διατεγγονὴ τοῦ βασιλέως τῆς Σουηδίας

χνώντας πώς ήταν μπροστά ο Μπέν-Ομάρ κι' ο Σαούκ, που μπορούσαν να μάθουν έτσι ένα μυστικό, άρχισε να διαβάζει με τρέμουσα φωνή:

«Το παρόν περιέχει τὸ μῆκος μιάς άλλης νησίδος, τὸ ὅποιον ὁ Θωμάς-Αντιφέρ, ἡ ὁ κληρονόμος του, ὁφείλει νάνακουώσει εἰς τὸν τραπεζίτην Ζαμπουκό, διαμένοντα...»

Ἐδῶ ὁ Ἀντιφέρ ἐσταμάτησε. Γιατί εἶχε σκεφθεῖ πὼς εἰ ἔνοι δὲν ἐπρέπε νάκοδοσον τίποτα περισσότερο.

Ὁ Σαούκ ἐγνεψε τότε στὸν Μπέν-Ομάρ. Κι' αὐτός, μὲ τὸ δικαίωμα ποῦ ἐνόμιζε πὼς εἶχε σὰ συμβολαιογράφος τοῦ Καμύλκ, ρώτησε:

— Ποῦ μένει λοιπὸν αὐτός ὁ τραπεζίτης Ζαμπουκό;

— Στὸ σπίτι τοῦ! ἀποκρίθηκε ἀπάτορα ὁ Ἀντιφέρ.

Καὶ διπλώνοντας τὸ χαρτί, τὸ ἔχωσε στὴν τσέπη του, ἀφίνοντας τὸν Μπέν-Ομάρ μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτό.

Ὡστε ὁ θησαυρὸς δὲν βρισκόταν στὸ νησάκι αὐτὸ τοῦ κόλπου τοῦ Ὀμάν. Τὸ ταξίδι ὡς ἐκεῖ δὲν εἶχε ἄλλο σκοπὸ παρὰ νὰ βάλῃ τὸν Ἀντιφέρ σ' ἐπικοινωνία μ' ἕν' ἄλλο πρόσωπο, ἀγνωστὸ ὡς τώρα, τὸν τραπεζίτη τὸν Ζαμπουκό. Τί ἦταν αὐτός;

Δεύτερος ἀραγε κληρονόμος, ποῦ ὁ Καμύλκ-παδὸς ἤθελε νὰ τὸν ἀνταμείψῃ κι' αὐτὸν γι' ἄλλες ἐκβουλεύσεις; Κι' ὁ Ἀντιφέρ θάταν ὑποχρεωμένος νὰ μοιρασθῇ μαζί του τὸν θησαυρὸ; Κι' ἀπὸ τὰ ἑκατὸ ἑκατομμύρια—λογικὸ συμπέρασμα—μόνο τὰ πενήντα θὰ τσέπωνε ὁ Μαλουίνος;

Γιὰ τὸν Ζυχέλ τὸ ἴδιο θὰ ἦταν. Γιατί καὶ μὲ τὸσα, ὁ θεὸς τοῦ δὲν θάλλαξε ἰδέα γιὰ τὸ γάμο, τῆς Ἐνογάτης; πρίγκιπα ἤθελε πάλι νὰ τῆς δώσῃ, κι' ἂν ἔχει πρίγκιπα, τουλάχιστο δούκα...

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α΄

Ὅπου ὁ Ζυχέλ τὰ γράφει τῆς Ἐνογάτης

Τὴ μελαγχολικὸν ποῦ ἦταν τὸ σπίτι τοῦ Ἀντιφέρ στὸ Σαίν-Μαλό καὶ πὼς φαινόταν ἔρημο ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποῦ ἐφυγὰν ὁ νοικοκύρης κι' ὁ ἀνιψιὸς του! Γιὰ τίς δυὸ γυναῖκες ποῦ εἶχαν μείνει μονάχες, ἡμέρες καὶ νύχτες περνοῦσαν γεμάτες ἀνησυχία. Δὲν εἶχαν καὶ κανένα νὰ τίς παρηγορῇ, ἀφοῦ εἶχε φύγει κι' ὁ μόνος τους φίλος, ὁ καλὸς Ζιλῆς Τρεγκμαίν.

29 τοῦ Ἀπρίλη. Δυὸ ὀλόκληροι μῆνες εἶχαν περάσει ἀπὸ τὴν ἀναχώρησιν τῶν τριῶν Μαλουίνων μὲ τὸν «Σιήρομαν». Πὼς ἦγγε τὸ ταξίδι τους; Ποῦ βρισκονται τώρα; Εἶχαν ἐπιτύχει τὸ σκοπὸ τους;

— Μητέρα, μητέρα, φοβῶμαι πὼς δὲν θὰ ξαναγυρίσουν. ἔλεγε καὶ ἐνάλεγε ἡ Ἐνογάτη.

— Μὴν κωκομελετᾷς, παιδί μου! Θὰ ξαναγυρίσουν, νὰ εἶσαι βέβαιη! ἀπαντοῦσε ἡ Νανόν.

Ἀλλὰ καὶ στὴν πόλη, ἡ ξαφνικὴ ἀναχώρησις τοῦ καπετάν Ἀντιφέρ εἶχε κάμει μεγάλη αἰσθήση. Δὲν ἦσαν βέβαια τὸ δρομολόγιον ποῦ θὰ κολουθῶσε, γιὰτὶ σὲ κανένα δὲν εἶχε πεῖ πὼς, ἀφοῦ θὰ ἐφθαν ὡς τὸ Πόρτ-Σαῖδ μὲ τὸν «Σιήρομαν», θὰ ἐξακολουθοῦσε τὸ ταξίδι του στὴν Ἐρυθρὰ Θάλασσα καὶ στὸν Ἰνδικὸ ἀκόμα ὠκεανό. Ἦσαν ἄρα τὴν παράξενη ἱσtoria τοῦ θησαυροῦ—ἐκατὸ ἑκατομμύρια!—ποῦ πῆγαινε νάνακουώσῃ. Καὶ μὲ πόση ἀνυπομονησία περιμεναν νὰ τὸν ἴδουν γιὰ γυρῆσιν στὸ Σαίν-Μαλό μὲ κανένα καράβι φορτωμένον χρυσάφι, διαμάντια καὶ μργαριτάρια!

Μόνο ἡ Ἐνογάτη δὲν παρασυλλογίζετο τὰ ἑκατομμύρια. Αὐτὴ δὲν ἤθελε παρὰ νὰ γυρίσουν οἱ ἀγαπημένοι της, νὰ τοὺς ξαναῖδῃ καλά, κι' ἂς ἦταν μὲ ἄδειες τίς τσέπες... Στὸ διάστημα τῶν δυὸ μηνῶν, δυὸ μόνο γράμματα εἶχε λάβει ἀπὸ τὸν ἀρραβωνιαστικὸν της: τὸ πρῶτον ἀπὸ τὸ Σουέζ, ὅπου ὁ Ζυχέλ τῆς ἐξιστοροῦσε τὸ ταξίδι τους ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποῦ χωρίστηκαν· καὶ τὸ δεύτερον ἀπὸ τὴ Μασκάτη, μὲ τὴν συνέχεια τοῦ ταξιδίου ὡς τὴν πρωτεύουσα τοῦ Ἰμάν, ἀπ' ὅπου θὰ ἐφυγὰν μὲ καραβάνι γιὰ τὸ Σοχάρ κι' ἀπὸ ἐκεῖ μὲ καϊκι ἢ ψυχρόπλοια γιὰ τὸ νησάκι τοῦ θησαυροῦ.

Στὴν 29 τοῦ Ἀπρίλη ἔφτασε καὶ τρίτον γράμμα. Ὡ, τὴ χαρὰ τῆς Ἐνογάτης ἔσαν εἶδε στὸ φάκελλο γραμματοσήμο τῆς Ἡγεμονίας τῆς Τύνιδος! Ὡστε οἱ ταξιδιώτες εἶχαν ἀναχωρήσει ἀπὸ τὴ Μασκάτη, βρισκονταν σὲ λιμὲν τῆς Μεσογείου, γύριζαν στὴ Γαλλία. Πόσο ἤθελαν γιὰ νὰ φθάσουν στὴ Μασκαλία; Τρεῖς ἡμέρες τὸ πολὺ! Κι' ἀπὸ κεῖ στὸ Σαίν-Μαλό μὲ τὸ σιδηρόδρομο; Εἰκοσιεξὼ ὥρες!

Μητέρα καὶ κόρη ἐκλείσαν τὴν ἐξόρτια, ἀφοῦ ἐφυγε ὁ καλὸς γραμματοκομιστής, ἐκάθησαν σὲ μιὰ κάμαρα τοῦ ἴσγειοῦ, κι' ἡ Ἐνογάτη, σκοπιζόντας τὰ ἄγρὰ τῆς μάτις, ἔσχιζε τὸ φάκελλο, ἐβγαλε τὸ γράμμα καὶ σιγά-σιγά ἀρχισε νὰ διαβάζει:

«Ἡγεμονία τῆς Τύνιδος, Γκουλέτ»
22 Ἀπριλίου 1862
Ἀγαπητῆ μου Ἐνογάτη,
«Πόσο μακριὰ βρισκομαι ἀπὸ σένα καὶ πότε, ἔθι μου, θὰ τελειώσῃ τὸ ἀτέλειωτον αὐτὸ ταξίδι!»
«Σοῦ ἔγραψα δυὸ φορές ὡς τώρα

καὶ θὰ ἔλαβες, ἐλπίζω, τὰ γράμματα μου. Σήμερα σοῦ γράφω τὸ τρίτον, ἀκόμα πὼς σπουδαῖο, γιὰτὶ πρῶτον πρῶτον θὰ σὲ πληροφορήσῃ πὼς ἡ ὑπόθεσις τοῦ θησαυροῦ περιπλέκεται ἀπροσδόκητα κι' ὁ θεὸς μας εἶναι γι' αὐτὸ πολὺ στενοχωρημένος...»

— Ἄ! ἔκαμε ἐδῶ μὲ χαρὰ ἡ Ἐνογάτη δὲν βρήκαν φαίνεται, τίποτα κι' ἔτσι δὲν θὰ πάρω βασιλόπουλο!

— Ἐξακολούθησε, εἶπε ἡ Νανόν. «... καὶ δεύτερον—ἐξακολούθησε νὰ διαβάζῃ ἡ Ἐνογάτη—γιὰτὶ μὲ μεγάλη μου λύπη πρέπει νὰ σοῦ ἀναγγέλω πὼς τὸ ταξίδι μας θὰ παραταθῇ ἀκόμα πολὺ, πολὺ...»

— Ὡστε δὲν γυρίζουν! ἔκαμε πάλι ἡ Ἐνογάτη. Κρίμας τὴ χαρὰ μου!

— Θάρρος, κόρη μου! Διάβαζε!

Καὶ μὲ θαυρασμένα μάτια, ἡ Ἐνογάτη ἐξακολούθησε τὸ διάβασμα. Ὁ Ζυχέλ ἐξιστοροῦσε σύντομα πὼς πῆγαν στὸ νησάκι τοῦ Ὀμάν καὶ πὼς, ἀντὶ γιὰ θησαυρὸ, βρήκαν ἕνα χαρτί ποῦ τοὺς ἔδινε ἕνα καινούργιον μῆκος. Καὶ συνέχισε τὸ γράμμα του ἔτσι:

«Φαντάσου, ἀγαπητῆ μου Ἐνογάτη, τὴν ἀπογεύτησιν καὶ τὸ θυμὸ τοῦ θεοῦ μας, μὰ καὶ τὴ δική μου στενοχώρια, ὅχι γιὰτὶ δὲν βρήκαμε τὰ ἑκατομμύρια, παρὰ γιὰτὶ θάρρησιν ἔτσι ἡ ἀναχώρησίν μας γιὰ τὴ Γαλλία κι' ὁ γυρισμὸς μου κοντὰ σου...»
(Ἀκολουθεῖ)

ΑΡΡΩΣΤΕΙΑ

Νὰ κλιεῖ ἀπόψε στὸ γιολὸ Παρκαλιῶ, παρακαλῶ
Μὲ τὸ Φεγγάρι τὸ τρελλό
Ποῦ μοῦ γελᾷ καὶ τοῦ γελᾷ!
Στὸ παραθύρι τ' ἀνοιχτό
Γιὰ στιγμή νὰ πεταχθῶ
Δίχως ἀνάσιν οὔτε μιὰ
Νὰ μυσιστᾷ τὰ γυασιά!
Νὰ πάω πὼς κάνω στὴν αὐλὴ
Νὰ βρῶ τὸν Κόστα, τὴ Λιλή
Ἄν τὴν παρῶν τὴν τρελλή
Πὼς τὴν ἀκούω νὰ μὲ καλεῖ!
Νὰ πάω στὴ στράτα τὴ φαρεῖα
— Ὡ πὼς μοῦ λαχταρᾷ ἡ καρδιά!
Ντυμένο μὲ τὰ γιορτινά
Περὶκατο μὲ τὴ μαμμά...
Σ' ἕνα κρεβάτι κάσι καιρός
Ὅπου μὲ εἶδε ὁ πυρετός
Κι' ἡ μοναξιά κι' ἡ ἀπαντοχὴ
Πὼς μοῦ βαραινουν τὴν ψυχὴ
Πὼς λαχταρᾷ, πὼς λαχταρᾷ
Λίγον ἀγάρα καθαρό
Νάχα φτερά, νάχα φτερά
Νὰ πάω νὰ φέρω τὴ χαρὰ!
Ἠλιὸ μου πάντοτε ἡ γιαιγιά
Πὼς μὲ φυλάει προσεχτικά,
Πόσο ἐχρὶ ἀλήθεια κουραστέ!
Κ' ἔγεις ν' ἀποκοιμηθῇ!
— Κοιμήσου, καὶ θὰ ξαναρθῶ
Γιὰ μιὰ στιγμή νὰ σηκωθῶ
Νάσανε καὶ νύμῃ μὲ δῆ!
Νὰ πάω ὡς τῆς πόρτας τὸ σκαλί.
Μὰ ἔσφου ἀνοίξανε μὲ μιάς
Τ' ἀγρυπνα μάτια τῆς γιαιγιάς!
ΜΑΡΙΑ ΚΕ-ΦΑΛΑΓΓΑ

Η ΜΕΓΑΛΗ ΑΡΚΤΟΣ

Μιὰ φορὰ κι' ἔσαν καιρὸ, παλαιὰ πολὺ παλαιὰ, ἔγινε στὴ γῆ μεγάλη ξηρασία. Ξερᾶθησαν ὅλα τὰ ποτάμια, τὰ πηγάδια καὶ οἱ βρύσες. Ξερᾶθησαν τὰ δέντρα, οἱ θάμνοι καὶ ἡ χλόη. Πέβαιναν ἀπὸ τὴ δίψα οἱ ἄνθρωποι καὶ τὰ ζῶα.

Μιὰ νύχτα ἕνα μικρὸ κοριτσάκι βγήκε ἀπὸ τὸ σπίτι του μ' ἕνα σταμνὶ στὸ χέρι νὰ βρῇ λίγο νεράκι γιὰ τὴν ἀρρωστητὴ μητέρα του. Πουθενὰ δὲν κατώρθωσε νὰ βρῇ νερὸ καὶ ἀπὸ τὴν κόπωση ἐξαπλώθηκε στὰ χωράφια ἐπάνω στὴ χλόη καὶ ἀποκοιμήθηκε. Ὅταν ἐξύπνησε κι' ἔπιασε στὸ χέρι της τὸ σταμνί, ἦταν γεμάτον ἀπὸ καθαρὸ καὶ δροσερὸ νερὸ καὶ παρ' ὅλιγο νὰ τὸ χύσῃ ἀπὸ τὴν ἀπροσεξία της. Ποῦ νὰ περιμένῃ νερὸ μέσα στὸ σταμνί! Τὸ κοριτσάκι χάρηκε πολὺ καὶ ἤθελε νὰ πιῇ, σκέφθηκε ἕμως τὴν ἀρρωστητὴ μητέρα της, εἶδε δὲ τὸ νερὸ δὲν ἔφτανε καὶ γιὰ τίς δυὸ, κρατήθηκε καὶ γρήγορα γύριζε στὸ σπίτι της. Βιαζόταν ἕμως τόσο πολὺ, ποῦ στὸ δρόμο σκόνηταψε σ' ἕνα σκυλάκι κι' ἔπεσε κάτω. Τὸ σταμνὶ τῆς ἐφυγε ἀπὸ τὸ χέρι. Τὸ σκυλάκι οὐρλιαζε παραπονετικά. Ἡ κόρη ἀρπάξε τὸ σταμνί.

Νόμισε πὼς γύθηκε τὸ νερὸ, ἀλλὰ τὸ σταμνὶ στεκόταν ἔρθιον καὶ ἔλο τὸ νερὸ ἦταν μέσα. Ἡ κόρη ἔχυσε λίγο νερὸ στὴν παλάμη της καὶ τὸ σκυλάκι τὸ ἤπιε καὶ χάρηκε. Ὅταν πῆρε πάλι τὸ σταμνὶ στὸ χέρι της, εἶδε πὼς ἀπὸ πῆλινο εἶχε γίνει ἀσημένιον. Ἡ κόρη ἔφερε τὸ σταμνὶ στὸ σπίτι καὶ τὸ ἔδωσε στὴν μητέρα της. Ἐκεῖνη τῆς εἶπε: «Ἐγὼ εἶμαι κι' ἔτσι θὰ πεθάνω, πῆς τὸ καλύτερον σὺ». Καὶ ἔδωσε τὸ σταμνὶ στὴν κόρη της.

Ἐκεῖνη τῆ στιγμή ἕμως τὸ σταμνὶ ἀπὸ ἀσημένιον ἔγινε χρυσόν. Ἡ κόρη δὲ μπορούσε νὰ κρατηθῇ περισσότερο. Ἀρπάξε τὸ σταμνί, γιὰ νὰ πιῇ. Τῆ στιγμή ἕμως, ποῦ τὸ ἔφερε στὰ χεῖλις της, μπήκε ἀπὸ τὴν πόρτα ἕνας διαβάτης καὶ παρακαλοῦσε νὰ τοῦ δώσουν νερὸ. Ἡ κόρη κατάπιε τὸ σάλιο της καὶ ἔδωσε τὸ σταμνὶ στὸ διαβάτη. Ἐξάφνα ἀπὸ τὸ σταμνὶ πετάχτηκαν ἑπτὰ διαμάντια καὶ μιὰ βροῦση ἀπὸ καθαρὸ καὶ δροσερὸ νερὸ. Τὰ ἑπτὰ διαμάντια ἀνέδηγαν ψηλά-ψηλά στὸν οὐρανὸ καὶ ἔκαμαν τὴ Μεγάλην Ἀρκτο.

Ἀπὸ τὸ Ρωσικὸ ΠΑΝΟΣ Α΄ ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΙ ΚΟΥΚΛΕΣ ΤΗΣ ΜΙΡΑΝΤΑΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΙΒ΄.—Στὸ ἔξης...

Στὸ τέλος τὸν λυπήθηκα. Εἶχε τόσο θλιβερὸ ὄφρος, φαινόταν τόσο δυστυχισμένος; «Ἀρκετὰ τιμωρήθηκε» εἶπα μέσα μου. Κι' ἀποφάσισα νὰ τὸν συγχωρέσω.

— Ἐλα ἐδῶ, Κουὶν-Κουὶν! τοῦ εἶπα.

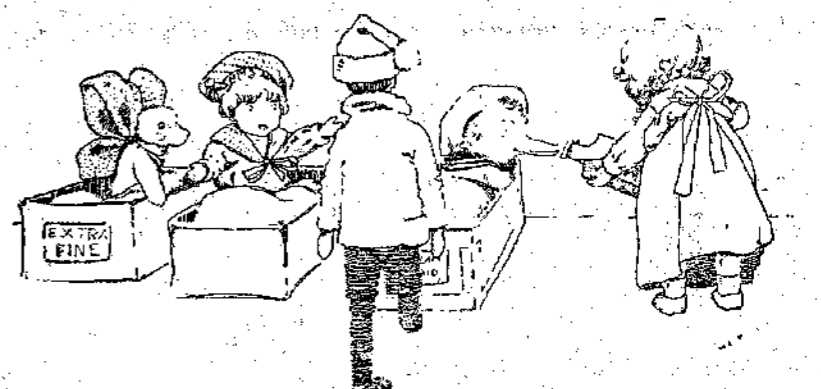
Τὸν πῆρα στὰ χέρια κι' ἄρχισα μιὰ νουθεσία σὰν ἐκείνες ποῦ μοῦ ἔκανε ἄλλη φορὰ ἡ μαμμά μου:

— Κουὶν-Κουὶν, ἀκουσε. Θὰ σὲ συγχωρέσω, ἀλλὰ θέλω νὰ μοῦ ὑποσχεθῆς πὼς στὸ ἔξης θὰ εἶσαι καλός. Δὲν θὰ τὰ βάζεις μ' ὅλο τὸν κόσμον, δὲν θὰ γυρεύεις ὀλοένα κουβάδες μὲ τὰδέφια σου. Μάρεσει τόσο νὰ σὰς βλέπω ἡσυχὰ κι' ἀγαπημένα!

Στὸ ἔξης δὲν θὰ φυλάς πότε νὰ κοιμηθῆς γιὰ νὰ χτυπηθῆς μὲ τοὺς ἄλλους, γιὰτὶ δὲν μπορούμε νὰ παίζουμε νοσοκομεῖο κάθε μέρα. Ἐχομε τόσα ἄλλα πράγματα νὰ κάνουμε! Λοιπόν, θὰ εἶσαι καλὸς στὸ ἔξης; Δὲν θὰ δίνης τὸ κακὸ παράδειγμα σ' ἀδέφφια σου; Ἀποκρίσου!

— Στὸ ἔξης ναί! μοῦ ἀποκρίθηκε σιγά-σιγά ὁ Κουὶν-Κουὶν.
— Τί στὸ ἔξης; Πῆς το ὄλο!
— Στὸ ἔξης θὰ εἶμαι καλός.
— Πολὺ καλά, βασίζομαι στὸν λόγο σου. Πῆγαινε καὶ σὺ στὸ σπίτι σου, ὁ γιατρός σου τὸ ἐπιτρέπει.

Ἔτσι ὁ Κουὶν-Κουὶν καὶ τὸ Νοσοκομεῖο διαλύθηκε. Ἐλυσαν τὰ κρεβάτια, ἔβαλαν στὴ θέση τους τὰ κουτιά τῆς μαμμάς κι' ἔδωσαν στὴ νταντὰ τὰ κουρέλια ποῦ μοῦ εἶχε δανείσει.

— Σοῦ τὰ φυλάω γι' ἄλλη φορὰ, μοῦ εἶπε ἡ νταντὰ.
— Ἄ, ὅχι, ἔκαμα ἐγὼ. Δὲν θὰ ξαναγίνῃ γρήγορα πόλεμος γιὰ νὰ χουμε τραυματίες. Ὁ πόλεμος εἶναι κακὸ πράγμα.

(Ἀκολουθεῖ) Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΤΟΥ ΚΑΙΡΟΥ

Αγαπητοί μου,

ΒΡΕΧΕΙ... Και σήμερα μόνο; Έβρεχε και χθές, και προχθές, κι αντίπροχθές, όπως θα βρέχει κι αύριο και μεθαύριο. Κάθε μέρα βρέχει, αυτό τον τον καιρό, στην Αθήνα. Βροχές ραγδαίες, επίμονες, με αστραπόβροντα, με κεραυνούς. Κι είναι τέλη Ιουλίου, άρχες Ιουλίου, ή καρδιά του καλοκαιριού! Τι συμβαίνει; Τι έπαθε ο ούρανος, ή ατμοσφαιρα; Από που τα μεγάλα, τα μαύρα, τα τέλειωτα αυτά σύννεφα, τα γεμάτα ηλεκτρισμούς και κακία; Σε τί όφειλεται ή έκτακτη, ή άσυνήθιστη, ή καλοκαιριάτικη αυτή κακοκαιρία; Διάβλεπα προχθές σ' ένα μετεωρολογικό όθρονο: «στις μεγάλες βαρομετρικές πιέσεις που επικρατούν στη Μεσόγειο». Κι οι μεγάλες βαρομετρικές πιέσεις σε τί; Μιλιά! Κανένας δεν ξέρει. Κι οι σοφοί μετεωρολόγοι μας παρουσιάζουν ως αίτια το άποτέλεσμα. Σε να ρωτούσαμε: «γιατί αυτός ο άνθρωπος έχει πυρετό»; Και να μας άπαντούσαν: «γιατί το θερμόμετρο που του βάζουμε, άνεδαίνει στους 39 βαθμούς»...

Αλλά τί μας νοιάζει για το αίτιο! Αν μας έλεγαν: οι κηλίδες του ήλιου, ή δλική έκλειψη ή ό,τι άλλο, το ίδιο δεν άβταν; Θα καταλαβαίναμε τίποτα; ή θα μπορούσαμε να προλάβουμε, να διορθώσουμε το κακό; Και μα την άλήθεια, δεν είναι μικρό κακό να βρέχει έτσι αυτόν τον καιρό, και να μη μπορούμε να βγούμε έξω, να καθήσουμε στο ύπαιθρο, να κάμουμε μια έκδρομή, να ίδουμε μια παράσταση. Γιατί από την 1η Ιουνίου, με την πεποίθηση πως μπήκαμε στο καλοκαίρι, τα χειμωνιάτικα θέατρα έκλεισαν κι οι θιασοί μετακομίστηκαν στα θερινά. Μα ένα μήνα τώρα, δεν μπορεί να στρίψει ή έργασία». Στην άρχή, ήταν οι δροσιές που δεν άφταν τον κόσμο να κάθεται νόχτα στο ύπαιθρο. Έπειτα άρχισαν αυτές οι βροχές. Όταν δεν βρέχει το βράδυ, βρέχει την ήμέρα τα θέατρα μουσκεύουν κι οι άνθρωποι που πάνε να ίδουν την παράσταση το βράδυ, βρίσκουν τα πάντα ύγρα: δάπεδο, πάγκους, καρέκλες, ατμοσφαιρα... Αλλά το κομμοκοπανικό είναι όταν ή ήμέρα κρατιέται στεγνή, κι ή βροχή πιάνει άξαφνα τη νόχτα, ενώ διαρκεί ή παράσταση. Όσο ψιχάλιζει ακόμα, οι θεατές κάθονται και βρέχονται ύπομονητικά,

με την έλπιδα πως είναι σύννεφο και θα περάσει... Αλλά ή βροχή δυναμώνει και τότε το θέατρο άναστατώνεται. Άλλοι φεύγουν, άλλοι καταφεύγουν σε ό,τι ύπόστεγο βρεθή, άλλοι άνεβαίνουν στη σκηνή. Η παράσταση, φυσικά, διακόπτεται, και θεατές και ήθοποιοί, άνακατεμένοι, παρμένον να σταματήσει το κακό για να ξαναρχίσουν, αυτοί να παίζουν κι εκείνοι να βλέπουν... Πρηνματικώς, ή βροχή κάποτε παύει, ή παράσταση ξαναρχίζει και... σε λίγο, τα ίδια πάλι και χειρότερα! Δεν είναι πια κατάσταση. Και μετά συμβόλια και διαβούλια, ο θεατώνης αναγγέλλει: — Κυρίες και κύριοι! Αδύνατο να εξακολουθήσει ή παράσταση. Σας παρακαλούμε να φύγετε με ταυτόχρονητα που σας περιμένουν απέξω και να ξανάθετα, με το ίδιο εισιτήριο, όποια άλλη ήμέρα θέλετε.

Το άκροατήριο τότε διχάζεται. — Μάλιστα, μέλιστα! φωνάζουν από δω.

— Όχι, όχι! φωνάζουν από κει ή παράσταση να μη διακοπή, ή βροχή θα πάψει.

Και τότε νικούν οι πρώτοι, τότε οι δεύτεροι, πάντα, έννοείται, ή πλειονοψηφία. Μ' αυτό τον τρόπο δοκιμάζονται, κρίνονται και τα έργα. Έχει δηλαδή παρατηρηθή πως άμα το έργο είναι σαχλό, με την πρώτη ψιχάλα έλοι θέλουν να φύγουν, να γλυτώσουν. Όταν όμως το έργο είναι καλό και κινεί το ένδιαφέρον, οι θεατές θέλουν να το ίδουν έλα, να μάθουν τί θα γίνει, έστω και ύπο κατακλυσμό. Έτσι ή καλοκαιριάτικη νυχτερινή βροχή — ή άπρόοπτο άποτέλεσμα — γίνεται ο καλύτερος... θεατρικός κριτικός.

Σας άσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΜΠΑΡΜΠΑ ΜΑΚΡΟΠΟΔΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ύπό JEAN WEBSTER

— Συνέχεια από το προηγούμενο —
Δεν γράφω παρά μόνον για τα καθημερινά μικροεπεισόδια, για τις λεπτομέρειες της ζωής μας στο Άσουλ. Τώρα γράφω ρεαλιστικά. Έχω εγκαταλείψει τον ρομαντισμό. Θα ξαναγυρίσω όμως άργότερα, όταν άρχίσουν οι μελλοντικές άτομικές μου περιπέτειες.

Το καινούργιο αυτό βιβλίο θα γραφί ής το τέλος — και θα έκδοθή. Θα ίδητε αν δεν βγώ άληθινή. Άμα θέλεις πάρα πολύ ένα πράγμα και δεν άπελπίζεις με τις άποτυχίες σου στο τέλος το πετυχαίνεις. Έπι τέσσερα χρόνια προσπάθη να λάβω ένα γράμμα σας — και δεν έχω ακόμη έγκαταλείψει κάθε έλπιδα.

Καληνόχτα, Μπάρμπα μου αγαπημένε.

(Μ' άρέσει να σας λέω, Μπάρμπα μου αγαπημένε έχει τόσο όραία παράληψη).

Η άφοσιωμένη σας

Γιούνη

Υ. Γ. Έληγομύνησα να σας γράψω νέα από το κτήμα αλλά είναι πολύ άπελπιστικά. Σχίστε αυτό το ύστερόγραφο αν δεν θέλετε να ταραχθή ή ευαίσθητη καρδιά σας.

Λοιπόν ο καλομοίρησ ο γέρο-Γκρόδ μας άφησε χρόνους. Έίχε γεράσει τόσο πολύ ώστε δεν μπορούσε ούτε να μασήσει και αναγκάστηκαν να τον τουφεκίσουν.

Έννιά κοτόπουλα καταδροχθίστηκαν την περασμένη έβδομάδα από

μια νυφίτσα ή από μια άλεπού ή από κανένα άρουρατο.

Μια από τις άγελάδες μας είναι άρρωστη και αναγκαστήκαμε να φέρουμε τον κτηνίατρο από το Κόρυερς. Ο Άμασάι ξαγρόπνησε όλη τη νόχτα στο πλευρό της, ποτίζοντας την ρετινόλαδο και κονάκ. Έχουμε όμως μεγάλες ύποψίες πως ή καϊμένη ή άρρωστη γελάδα δεν ήπιε παρά μόνάχα ρετινόλαδο. Ο αισθηματικός Τόμμου μας (ο παρδαλός γάτος) εξαφανίστηκε. Πολύ φοβόμαστε μήπως πιάστηκε σε καμιά παγίδα.

Τι μεγάλες δυστυχίες υπάρχουν στον κόσμο!

17 Μαΐου

Αγαπητέ Μπάρμπα-Μακροπόδη

Το γράμμα αυτό θα είναι συντομότατο γιατί μόλις άντικρύσω πέννα μου πονεί ο ώμος μου. Το να κρατώ σημειώσεις από τα μαθήματα όλη την ήμέρα και να γράφω άθάνατα μυθιστορήματα έλο το βράδυ, έλα αυτά μαζί σχηματίζουν πάρα πολλά γραψίματα.

Οι διπλωματικές μας εξετάσεις άρχίζουν τρεις βδομάδες μετά την έρχομένη Παρκοκυή. Φαντάζομαι πως θα έρθετε και θα κάνετε τη γνωριμία μου. Αν δεν έρθετε θα σας μιλήσω. Η Τζούλια θα καλέσει τον Μάστερ Τζέρβης ως μέλος της οικογενείας της και ή Σάλλη θα καλέσει τον Τζίμμη Μκ. Μπ. ως μέλος της οικογενείας της, έχω ποιόν έχω να

καλέσω. Μόνο έσας και την κυρία Λίππετ κι' εκείνη δέν τη θέλω. Έλάτε, σας παρακαλώ.

Διή σας με άγάπη και με φρικτό πόνο στην πλάτη

Γιούνη

Αδκ-Γουίλλω

19 Ιουνίου

Αγαπητέ Μπάρμπα-Μακροπόδη

Η έκπαίδευσή μου συμπληρώθηκε! Το δίπλωμά μου βρίσκεται στο βάθος του συρταριού του γραφείου μου μαζί με τα δυο όραιότερα φορέματά μου. Οι εξετάσεις ήταν πάρα πάντοτε με λίγες ψιχάλες στις πιο κρίσιμες στιγμές. Σας εύχαριστώ για το μπουκέτο τα τριανταφυλλάκια που μου στάλατε. Ήταν θαυμάσια. Ο Μάστερ Τζέρβης και ο Τζίμης μου προσέφεραν κι' εκείνοι τριαντάφυλλα, μα τα δικά τους τα άφησα μέσα στην μπανιέρα του λουτρού και δεν κρατούσα παρά μόνον τα δικά σας στην παρέλαση της τάξεως.

Νάμαι λοιπόν τώρα στο Αδκ Γουίλλω για να περάσω το καλοκαίρι μου — ίσως κι' όλη μου τη ζωή. — Η ζωή είναι εδώ παλδ φθνή, το περιβάλλον ήρεμο και κατάλληλο για μια φιλολογική ζωή. Τι περισσότερο μπορεί να έπιθυμήσει ένας βιοπαλαιστής συγγραφέας; Είμαι σαν τρελλή με το βιβλίο μου. Το σκέπτομαι κάθε στιγμή όσο είμαι ζύπνια και το βλέπω στον ύπνο μου τις νόχτες. Δεν ζητώ τίποτε άλλο από γαλήνη και ήσυχία και όσο το δυνατόν περισσότερες ώρες για δουλειά (διακοπτόμενες με στηλωτικά γεύματα).

Ο Μάστερ Τζέρβης θα έρθη να μας έπισκεφθή για μια ή δυο βδομάδες τον Αύγουστο και ο Τζίμης Μάκ-Μπράντ θα ξεπροβάλλη κάποτε στο διάστημα του καλοκαιριού. Μπήκε σε κάποια μετοχική εταιρεία και τώρα γυρίζει τις έπαρχίες πουλιώντας όμολογίες στις τράπεζες. Έχει σκοπό λοιπόν να έρθη κατά δω και να συνδυάσει τις ένέργειές του στην «Κτηματική Τράπεζα» με έμένα. Με δυο σμπάρους δηλαδή, δυο τρυγόνια.

Καθώς βλέπετε λοιπόν το Αδκ-Γουίλλω δεν βρίσκεται και τόσο άπομονωμένο από τον κόσμο. Σας περιμένα και σας να έρθετε καμιά μέρα με το αυτοκίνητό σας από δω, μ' άφου δεν ήρθατε στις εξετάσεις μου σας ξεπρίζωσα κι' εγώ από την καρδιά μου, για πάντα.

Γιούνη Άμπος Α. Φ.

24 Ιουλίου

Αγαπητέ μου Μπάρμπα-Μακροπόδη Δεν είναι παλδ διασκεδαστικό

πράγμα το να δουλεύη κανείς; — ή μήπως δέν το έχετε ποτέ σας δοκιμάσει αυτό το πράγμα; Έγώ βρίσκω πως είναι έξαιρετικά διασκεδαστικό και μάλιστα όταν ή δουλειά που κάνεις είναι άκριβως το πράγμα που σ' άρέσει περισσότερο απ' όλα σ' αυτό τον κόσμο. Ολόκληρο το καλοκαίρι έγραφα μ' όση γρηγοράδα μπορούσε να τρέξη ή πέννα μου και ή μόνη μου στενοχώρια είναι, πως οι μέρες δέν είναι αρκετά μεγάλες ώστε να μπορώ να γράφω όλα τα όρατά και διασκεδαστικά και μοναδικά πράγματα που μου έρχονται στο μυάλο μου.

Τέλειωσα το δεύτερο προσχεδιασμα του βιβλίου μου και πρόκειται ναρχίσω το τρίτο αύριο το πρωί στις έπτήμεση. Είναι το πιο συμπαθητικό βιβλίο που θα έχετε ποτέ σας διαβάσει άλήθεια! Δεν σκέπτομαι τίποτε άλλο πια από αυτό και με κόπο κρατιέμαι το πρωί ως που να ντυθώ και να πιω το γάλα μου, κι' ύστερα εθδς πιάνω το γράψιμο και γράφω-γράφω, γράφω, ως την ώρα που θα αισθανθώ έξαφνα τόση κόουραση, που θα μου έχει μουδιάσει όλο μου το κορμί. Τότε βγαίνω περίπατο μαζί με τον Κόλιν, το νέο τσοπανόσκυλο, και τρέχουμε οι δυο μας μαζί στα χωράφια και στα δάση, κι' έχει γεμίσει το μυαλό μου με μια πλούσια παρακαταθήκη από φρέσκες ιδέες για την επόμενη ήμέρα. Είναι το όραιότερο βιβλίο που έχετε διαβάσει... ά, με συγχωρείτε το ξαναείπα και παραπάνω.

Θα σκέπτεσθε δίχως άλλο πως είμαι φαντασμένη, έ αγαπητέ μου Μπάρμπα-Μακροπόδη;

Δεν είμαι λοιπόν καθόλου, μονάχα που τώρα βρίσκομαι στην περίοδο του ένθουσιασμού. άργότερα ίσως να

γίνω άδιάφορη και σχολαστική και παράξενη. Όχι, είμαι βέβαιη πως δέν θα γίνω! Απτη τη φορά έγραφα ένα σωστό βιβλίο. Περμένετε και θα ίδητε.

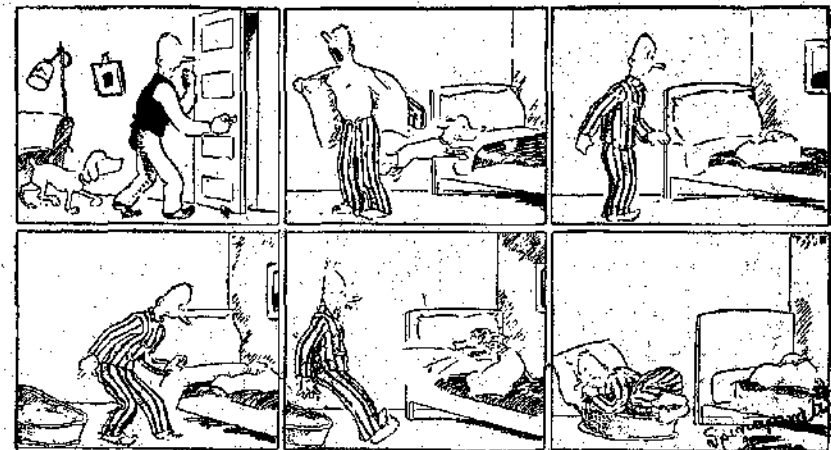
Θα προσπαθήσω για λίγα λεπτά να σας μιλήσω και για τίποτε άλλο! Δεν σας έγραφα πως ο Άμασάι και ή Κάρη παντρεύτηκαν τον περασμένο Μάιο ή μήπως τυχόν και σας έγραφα; Έξακολουθούν να δουλεύουν έδωπέρα, μα απ' ό,τι μπορώ να κρίνω, ο γάμος τους έχάλασε και τδς δυο. Άλλοτε αυτή συνέβησε να λήγνεται στα γέλια όταν έκαίνας πατάτες στις λάσπες ή σκόρπιζε τις στάχτες στο διάδρομο, τώρα όμως — να την έκούγατε πως γκρινιάζει μαζί του! Και ούτε καταραίνει πια τα μαλλιά της. Κι' ο Άμασάι που ήταν πάντα τόσο πρόθυμος να της τινάζη τα χαλιά ή να της κουβαλή έξωλα στην κουζίνα, τώρα μουρμουρίζει μέσα από τα δόντια του μόλις τολμήσει να του προτεινη εκείνη τέτοιο πράγμα. Κι' οι λαϊμοδέτες του τώρα είναι όλοτελα σκούροι και άχαροι — σταχτιά, καφετιοί — ενώ άλλοτε δεν φορούσε παρά κόκκινους και πορτοκαλλίους. Άποφάσισα ποτέ μου να μην παντρευτώ. Ο γάμος είναι ένας καταστρεπτικός θεσμός.

Δεν έχω να σας γράψω τίποτε το σπουδαίο από το κτήμα, τα ζώα όλα χαίρουν κακοηθεστάτης ύγείας. Τα γουρούνια μας έχουν χοντρώνει τόσο πολύ που το πράγμα καταντάει πια επικίνδυνο και άηδιαστικό, οι άγελάδες φαίνονται ίκανοποιημένες και οι κότες γεννούν ταχτικά. Σας ένδιαφέρει ή όρνιθοτροφία;

(Άκολουθεί)

Μετάφρασις Α. Α. και Γ. Γ.

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΣΚΥΛΟΣ ΚΑΙ Ο ΣΚΥΛΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Άστεία ιστορία σε 6 εικόνες χωρίς λόγια

Άνεκδοτόν ύπό την Γριναρογατίτσα

περάσας ήυχο κακοκαιρί' αλλά κι' εὐχάριστο, μὲ τόσας προετοιμασίες ποὺ γίνονται στὸν τόπο οὗς ἀπὸ τὰ διακαδασιτικά κέντρα τῆς πόλης καὶ τῆς ἐξοχῆς· ναί, ἔχω ἀκούσει γι' αὐτὴ τὴν τουριστικὴ, τὴν ἀθλητικὴ καὶ τὴν πνευματικὴ κίνηση τοῦ ὄρειου οὗς τόπου μὲ τὸν παλιὸ καὶ μεγάλο πολιτισμὸ) **Μόγλην** (δὲν πειράζει ποὺ δὲν πῆρας σωστὸ ἀρίθια, ἀφοῦ ὁ βαθμὸς σου ἦταν ὁ μεγαλύτερος ποὺ δόθηκε στὴν τῆξή σου) καὶ τώρα περιμένα γραμμαία σου ἀπὸ τὴν ὄραλα παραθαλάσσια ἐξοχή) **Ἀτρόμητον Διαπλασδοπαίδα** (εἶδος γὰ τὸ 9' Ἐσπερία 3 τετραδία καὶ τὸ 17ο φυλλάδιο) **Ἰσπότην τῆς Ἄρας, Ζακυνθινούλαν** κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς εἶδα μετὰ τὴν 20 **Ἰουλίου**, θάπαντῆσα ἀπὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΕΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 2796 Διαρρητισμοῦ Ἀδελφῶν, Αἱ λέξεις τοῦ φυλλάδιου τοῦτου δεκταὶ μέχρι τῆς 4 Σεπτεμβρίου

354. Δεξιόχειρος
 Νῆσάκι τοῦ Αἰγίου καβαλλικεύει ...
 Μουλάρι;
 *Οχι, κἀνι κιδ γρήγορα κι' ἄρατο
 Καὶ στὰ νερά του, τρέχοντας, γυροῦσαι
 Νά κἀρη
 Ἱστορικὸ ἑλληνιστῆ Ἐβραῖο.
 Θάλη, Βλαστός

355. Στοιχειοτονόγραφος
 Αὐτὸ τὸ θεριὸ ἂν φωνάζῃ,
 Ἀπὸ φόβο τρέμμον ἄλο.
 Γράμμα, τονισμὸ ἂν ἀλλάξῃ,
 Μιά μεγάλη κάνει πόλη.
 Βαδουίνος

356. Μεταγραμματισμός
 Μὲ τὸ Κάκα γιὰ κεφάλι,
 Μαῦρος εἶναι ἀνθρωποκόφας.
 Τοῦ τοῦ βγάξω
 Ταῦ τοῦ βάζω
 Νά, χαννάκι εὐθὺς προβάλλει
 Κι' ἔτσι γίνουμαι καὶ μάγος
 Σπίδα

357. Αἶνιγμα
 Τὸ ἄρσενικό μου ἕνας μυθιάδης βασιλιάς
 —Μὲ τὸ παθῆματά του πᾶς... γελᾷ!
 Τὸ οὐδέτερό μου, χροστμο θαλασσινὸ,
 Μαγειρωμένο τρώγεται κι' ὀμὸ.
 Περσὸς

358. Ἐπιγραφή
 Σ Α Σ Α
 Α Γ Ε Ι
 Α Υ Ο Η
 Λ Α Σ Ο
 Π Α Ι Δ
 Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις.
 Ἡλιὸς τῶν Ὀνειρῶν

359. Μαγικὴ Εἰκὼν ἄνευ Εἰκόνος
 —Φόσω! μιά, δὲν τραβάει σημάρα αὐτῆ; Τι ἔπαθε;
 —Ποιά, κυρία;
 —Σοῦ τὴν εἶπα;
 Κλέφτης τοῦ 21

360. Ποικίλη Ἀεροσταχίς
 Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν κάτωθι ἐξηγημένων λέξεων, τὸ δευτέρον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς ἀποτελοῦν περιφωμόν Ἀθηναίων ἀρσενηγόν:
 1, Μεγάλη θσά' 2, Ἀρχαῖος λυρικός ποιητής 3, θηρίον ἢ ἀστερισμὸς 4, Πόλις τῆς Βόβοις 5, Μέταλλον, 6, Ἀρχαία χώρα τῆς Ἀσίας 7, Ποταμὸς τῆς Γαλλίας 8, Βαλκανικὴ πρωτεύουσα 9, Ἀρχαῖος ρήτωρ 10, Ἀρχαῖος φιλόσοφος.
 Σανθὸς Δέκιμος

361. Γρίφος
 α α
 α α Νάκα νοῦν
 κε α
 α α νοῦν
 α α
 Βασκαροῦ

ΛΥΣΕΙΣ
 τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ. 16
 178. Ὅχιο (ὄχι, ὄι). —179. Μισούλης (μῦθος, λυσ...). —180, Τρίτος Τίτος. —181. Τὸ γράμμα Α. 182.

Μ 183. ΤΙΣ-ΕΑΝ ΣΑΦΕΡ-ΓΑΡΙΣ ΝΗΣ(Ἰου-ΑΠΟΚΡΕΩ αία, σάρισ-ΡΑΒΔΟΥΧΟΣ σα, ἀφή, Φε-Α Δ Ε Σ Α Ν Ρ Ε Ι Α ρ αί, Ἔσνια, ραφανίς, Νηρηίς, Ἡρινα). 184-188. Κάτουλλος, Μαρόνιος, Ἰσός, Ὀβίδιος, Κάκνυρα. —189. ΓΝΣ-ΠΡΤΤ = Γνούς πρῶτε-ΟΥΥ-ΕΙΟΥ = Χρόνου φεῖδου (Γόργιας, Νουμάς, ΣΥρος, ΠΕλλάς, Ρίον, ΤΟυμάς, ΤΥφών). —190. Ὁ μὴ εργαζόμενος μὴ ἐνοδίετο (ο μ' ι, ἐργα, ζο μὲ νο, ο μ' ι δ, ἐς θι αἰτο).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διά 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἀπλὰ στοιχεία ὁρ. 6, τὸ ἐλάχιστον τίμημα. Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λέξαι ἢ λέξι· μὲ ποῦτα δὲ στοιχεῖα ὁρ. 1 καὶ μὲ κεφαλαία ὁρ. 1, 50. Ὁ χροιστὸς εἶδος ὁρ. 5. Οἱ μὴ συνδρομηταὶ πληρώνουσι τὸ δικαί. Ἡ προσηλωρὸς εἶναι ἀπαράσιτη.

Σ ἰγκραναί, βέβαια δὲν ἔβρισ ποῖα εἶμαι. Κι' ὅμως γνηριζόμαστε ἀπὸ μικρὸς. Ἀλλήλογραφόμε; Δ/αίς; Κον Στρατικὴν, Δημοδιδάσκαλον, Καρπενήσι διὰ Ροζελάντιαν

Σ ουλατοαδός, πρετίνω διορταν ὑποταγῆς 1ην ἀγούστου, εἰδάλλως ἀποκαλύπτουσι. Εἰσθε ὁ Μ. καὶ ὁ Β. Σόμφονοι; Κορφατιόπουλο

Κ ορτα, μὲ καλὰς οὐατάσεις, παραδίδει μαθήματα Γαλλικῆς καὶ Ἀγγλικῆς. Ὅδες Παναγιωταρὰ 6.

Σ ασηπιδών, σοῦ ἔρως ἢ Ζάκυνθος καὶ τὸ Ἐνοδοχέιον Ἀκρόπολις; Ἀσημονημένη Ἐλπίς

Α νδριατάκι, μόνος τὸ συμπεραίνει... ἢ σοῦ εἶπε τὰς ἐντυπώσεις μου ὁ... Ἰδας; Σανθὸ Ἀγγελουδι

Σ ασηπιδών = Γερολιθάτος. Γαλάσιος Ἀγγελος

Α νταλλάσος Μ. Μυστικὸς μὲ Διαπλασδοπούλα-ς. Ἰδιαίτερός Κόμητα Μοντεχρήστο, Μπουμπά, Γαλασάτῃ Ἰπολοχαγὸς, Ἀσπὴ Καρδούλα, Ἀθῶνα, Μόριδα, Ἀδξη Στάφανο. Ἡσροσντῆς

Ο ποια ζητῆ μιά εἰλικρινῆ φιλῆ, 3ς γράφῃ εἰς τὴν διεύθυνσιν; ἀνῖθα Ρέναν Ραφαήλοβιτς. Θήρας 12L, Ἀθῆναι, διὰ: Μεροσντῆς

Α σπὴ Καρδούλα, ποῦ εἶναι ἐπὶ τῆ-λους οἱ ἀγγεῖαι σου; Κοντίσω νῆ... οκάσω περιμένοντας... Ἀτρόμητος Θαλασσοπόρος

[ΑΣ'—465]
 Δ ὀν Ζούαν, εὐχαριστῶς ἢ Δ/αίς μας εἶναι; Ὅδες Ἀλκίνοου, οἰκία Παχαλίνου (2ος ὄροφος). Ἀποκαλύψαι: Γκαλίκα = Θεοφάνης, Σαληνικώτικος Ὀρίζων = Σαληνιώτης, Γλυκεῖα Παρηγορία = Μαντιλένα Κουτοπαρία

[ΑΣ'—466]
 ΤΡΕΛΛΟΠΑΡΕΑ, γελίσα: πέρα πο-λό. Ὁ Σοριανὸς δὲν λέγεται Ἐλευθεριόδης, οὔτε ὁ Ἰππότης τῆς Ἄρας Πατσολιάς (Διαπλ. Βαβαϊάτα). Ἀχ! ἀστυχισμένη Τρελλοπαρέα, ἔρμαιον τοῦ γέλωτος. ΠΡΟΟΔΟΣ.

[ΑΣ'—467]
 Ε ἔφρανισθησαν ἄνο Ἀμφότεροι, οἱ γνω-ρίζοντας παρακαλοῦνται εἰδοποιήσουσι ἡμᾶς καὶ ἀμειψόησονταί. Παρατείνουμιν ἐπὶ διήμερον τοὺς (ΑΣ'—318) (ΑΣ'—319) (ΑΣ'—320). Σπεῦσαιτε. Ἰσπότης τῆς Ἄρας, Μιχαὴλ Κομνηνὸς

[ΑΣ'—468]
 Π αρατείνουμιν τὸν Διαγωνισμὸν μας (ΑΣ'—338) ἐπὶ ἕνα μῆνα, περιμένοντες ὑποστηρίξιν ἀπὸ τοῦς: Πάροφα, Φράνξες Δίον, Πρωχίπισσαν τῶν Δελλαρίων, Κοντίσσαν Μαρίτσον, Μπόσμ, Τόσκαν, καὶ ἀπὸ ἄλλους ἐν γένει τοὺς μουσικοφίλους. Ἀεχόμεθα τὸ ἀντίτιμον εἰς γραμματισμοῦμα. Δ/αίς. Θεόδωρον Γρ. Μπάμα, Νικηταρὰ 10-Α. Ἀθῆναι.

ΝΕΑΝΙΚΗ ΟΡΜΗ
 [ΑΣ'—469]
 Τρελλοπαρέα, εὐχαριστῶ γιὰ τὴν ἀποκαλύψη, ἀλλὰ δὲν ἦταν καθάλου οπουδαῖο κατόρθωμα, ἀφοῦ ἐγὼ μόνη μου διαδίωκα τὸ ψευδώνυμό μου.
 Ζακυνθινούλα

[ΑΣ'—470]
 Λ ουλούκα, Ἀττὴ Ἰσθμ, Ἐλδατοπούλα, ποῦ εἶναι τὴ Δ/αίς οἰς;
 Ζακυνθινούλα

[ΑΣ'—471]
 Σ ασηπιδών, πῶς σοῦ φάνηκε ἢ Ζάκυνθος; Χιονισμένο Δενδράκι

[ΑΣ'—472]
 Α σπε Κόρακα, σέγω ἔαδερπούλη, καὶ δὲν τῆερα; ; 11 Χάρηκα πολὺ, μὰ... ἀπὸ ποῦ κι' ὄς ποῦ; Σολομιάστρα

[ΑΣ'—473]
 Δ ιαπλασδοπούλα, προσέξτε: ὁ Ντόριαν Γκαβὸ ἐκμεταλλεύεται τὸ ψευδώνυμο ΜΙΡΤΙΣ Συριανός, Λευκῆ

[ΑΣ'—474]
 Α θω, γιατί δὲν κρατᾷς τίς ὑποσχέσεις σου; ἔσπετες στὴ Μόρτιν τὴ μηχανὴ γιὰ τὴν ἀποκάλυψη; Λευκῆ

[ΑΣ'—475]
 Ε χεις οκοπὸ γάνταποδῶσος τὸ τετραδιάκι ποῦ σοῦ εἶπα. Ἀθῶ; ΜΙΡΤΙΣ

[ΑΣ'—476]
 Α γαπητοί: Ἀδξη Στάφανο, Ἀρσαστιάδα Νο 7, Ντόριαν Γκαβὸ, Κόκκινη Τροστῆ, θέλατε ν' ἀλληλογραφήσωμε; Ἄν ναί, σταλίτε στὴ Δ/αί: Ἀνῖθα Μερσπην Πανταζάκου, Βασάνη 38, Βόλον διὰ: Γαληνεμένη

[ΑΣ'—477]
 Ζ ΟΥΖΟΥ; ΔΟΣΗΣ ΣΤΕΦΑΝΟΣ

[ΑΣ'—478]
 Α ΓΝΗ, ποῦ διεύθυνσι ἔχεις τώρα; ΔΟΣΗΣ ΣΤΕΦΑΝΟΣ

[ΑΣ'—479]
 Π ὄλη τῶν Ὀνειρῶν, συγχώρησέ με γιὰ τὴν ἀργοπορία. Οἱ ἐξέτασες φταίνε. ΔΟΣΗΣ ΣΤΕΦΑΝΟΣ